

3 Σεπτεμβρίου 2020

Ο άγιος Νεκτάριος στην Γενεύη, η θεραπεία και η παραδοχή του Ελβετού γιατρού!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Ο Άγιος Νεκτάριος (αριστερά) και ο Γέροντας, Αρχιμανδρίτης, π. Αμβρόσιος Λάζαρης.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ο πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Αμβρόσιος Λάζαρης, Γέροντας της Ιεράς Μονής Υπεραγίας Θεοτόκου Δαδίου, στην Αμφίκλεια, μας διηγήθηκε ένα

συγκλονιστικό θαύμα που του έκαμε ο άγιος Νεκτάριος το 1989. Επισκεφθήκαμε το σεπτό Γέροντα τον Ιούνιο του '96 στο φιλόξενο μοναστήρι. Όταν του προσφέραμε αντίτυπα των δύο τόμων του έργου “Μίλησα με τον άγιο Νεκτάριο” άστραψαν τα μάτια του.

Μας είπε, χαϊδεύοντας τα εξώφυλλα:

- Γνωρίζετε ποιος εικονίζεται εδώ; Χμ!

Συνέχισε:

- Αυτός είναι ο μεγάλος φίλος και ευεργέτης μου!

Ακολούθως μας καθήλωσε μέ την ευεργεσία που του έκανε ο Άγιος.

[...]

Μας είπε λοιπόν: Το 1989 υπέφερα από μια μεγάλη πέτρα που είχα στον δεξιό νεφρό μου. Η ταλαιπωρία, καταλαβαίνετε, δεν περιγράφεται. Υπέφερα τα πάνδεινα. Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν.

Αποφασίσθηκε να μεταβώ στην Ελβετία και σ' αυτό βοήθησε τα μέγιστα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ελβετίας κ. Δαμασκηνός.

Φρόντισε εν αγάπη πολλή και μεταφέρθηκα στο Κρατικό Νοσοκομείο Γενεύης.

Ήταν Ιούλιος του '89. Ανέλαβε να με χειρουργήσει ο Κ. Ταγιάρ, φημισμένος επιστήμων.

Έγιναν όλες οι απαραίτητες εξετάσεις και σχετικές προετοιμασίες.

Κατά τη μία μετά τα μεσάνυκτα -ξημέρωνε η μέρα της εγχειρήσεως- καθόμουν στο κρεβάτι και προσευχόμουν στον άγιο Νεκτάριο, ζητώντας του να με βοηθήσει.

Κύριε ελέησον!

Εκεί που προσευχόμουν παρουσιάσθηκε ο Άγιος δίπλα στο κρεβάτι και μου είπε:

- Έλα Αμβρόσιε σήκω από το κρεβάτι κι έλα να πάμε έξω στο διάδρομο να καθίσουμε!

Ήταν απλός στην εμφάνιση και στη συμπεριφορά. Φορούσε το σκούφο και το ράσο του μοναχού. Και το ύφος του μειλίχιο, γεμάτο ανθρωπιά.

Τον ακολούθησα αμέσως και βγήκαμε στο διάδρομο.

Καθήσαμε σ' ένα καναπέ τεσσάρων θέσεων. Κοιτάζοντάς με κατάματα, μου είπε:

- Γιατί φοβάσαι και δεν έχεις την απαιτούμενη εμπιστοσύνη; Ήταν δυνατό να σ' αφήσουμε έτσι; Να, λοιπόν, που ήρθα!

Τα δάκρυα της συγκινήσεως είχαν γεμίσει τα μάτια μου. Πριν προλάβω να αρθρώσω λέξη, ακούμπησε όλη την παλάμη του στο σημείο του πονεμένου νεφρού μου, έτσι σαν να το έπιανε· και κρατώντας το μου είπε:

- Εδώ πονάς, ε; Εδώ, δεν είναι;
- Ναι, του λέω με λαχτάρα, εδώ ακριβώς.

Πριν προλάβω να του πω άλλη λέξη, εξαφανίσθηκε!

Έκπληκτος έστρεψα το κεφάλι δεξιά-αριστερά στο διάδρομο· τίποτα. Ήταν έρημος. Συγχρόνως ένιωσα την ευμεγέθη πέτρα να κατεβαίνει προς την ουρήθρα. Αισθάνθηκα την ανάγκη της ουρήσεως.

Μπήκα στο δωμάτιό μου και χρησιμοποίησα ένα ειδικό σκεύος.

Ω του Θαύματος! Η μεγάλη αυτή -για την περίπτωση- πέτρα, έπεσε στο σκεύος που κρατούσα!

Με πιχτούς λυγμούς για να μην ενοχλώ τους συνασθενείς, άρχισα να ευχαριστώ όλη την υπόλοιπη νύχτα τον Άγιο, που η χάρις του Θεού τον έστειλε συγκαταβαίνοντας στην ελαχιστότητά μου.

Ξημέρωσε. Σαν έφτασε η ώρα της προγραμματισμένης εγχειρήσεως, ήρθε ο ίδιος ο καθηγητής στο δωμάτιο και μου είπε:

- Πάτερ Άμβρόσιε, είστε έτοιμος;
- Έτοιμος είμαι κ. καθηγητά, του λέω, αλλά πριν πάμε στο χειρουργείο, παρακαλώ ανοίξετε το συρτάρι του κομοδίνου μου!

Του έκανε εντύπωση αυτό που του είπα. Όμως με άκουσε και άνοιξε. Μόλις αντίκρυσε την μεγάλη πέτρα -που εκείνος μου είχε πει ότι οπωσδήποτε μόνο με εγχείρηση θα έβγαινε- έκανε το σταυρό του κι άρχισε να λέει και ξαναλέει:

- Εσείς οι Γραικοί έχετε Θεό! Εμείς δεν έχουμε τίποτα!

Από το βιβλίο του Μανώλη Μελινού, "Ο Άγιος μας, Αγίου Νεκταρίου βίος, σύγχρονα θαύματα, παράκληση, χαιρετισμοί, εγκώμια, 'Αγνή Παρθένε...' και άλλοι ύμνοι του Θεοτοκαρίου -στίχοι και μουσική- έργα, επιστολές, ναοί...".

<https://bit.ly/2EXI2MW>